

ΤΖΟΝ ΜΠΟΪΝ

ΜΕΙΝΕ ΕΚΕΙ
ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ
ΚΑΙ ΜΕΤΑ
ΦΥΓΕ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: STAY WHERE YOU ARE AND THEN LEAVE

Από τις Εκδόσεις Doubleday, Λονδίνο 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μείνε εκεί που είσαι και μετά φύγε**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: John Boyne

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Πετρούλα Γαβριηλίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Oliver Jeffers

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΙΡΑΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© John Boyne, 2013

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2014

ISBN 978-618-01-0561-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psychogios.gr

© John Boyne, 2013/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

ΤΖΟΝ ΜΠΟΪΝ

ΜΕΙΝΕ ΕΚΕΙ
ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ
ΚΑΙ ΜΕΤΑ
ΦΥΓΕ

Μετάφραση:
Πετρούλα Γαβριηλίδου

Για τους γονείς μου

Αποχαιρέτησέ με με ένα χαμόγελο*

Κάθε βράδυ, πριν κοιμηθεί, ο Άλφι Σάμερφιλντ προσπαθούσε να θυμηθεί πώς ήταν η ζωή του πριν από τον πόλεμο. Και κάθε μέρα που περνούσε γινόταν όλο και πιο δύσκολο να μείνουν καθαρές οι αναμνήσεις στο μυαλό του.

Ο πόλεμος άρχισε στις 28 Ιουλίου 1914. Άλλοι μπορεί να μη θυμόντουσαν με τέτοια ευκολία αυτή την ημερομηνία, αλλά ο Άλφι δε θα την ξέχναγε ποτέ, γιατί ήταν η μέρα των γενεθλίων του. Γινόταν πέντε χρονών εκείνη τη μέρα και οι γονείς του είχαν ετοιμάσει ένα πάρτι για να το γιορτάσουν, αλλά λίγοι καλεσμένοι εμφανίστηκαν: η γιαγιά Σάμερφιλντ, που έκατσε σε μια γωνία, σκούπιζε τα δάκρυά της με το μαντίλι της και έλεγε συνέχεια: «Πάει, τελειώσαμε. Πάει, τελειώσαμε όλοι». Μέχρι που η μαμά του Άλφι της είπε πως, αν δεν μπορούσε να συγκρατηθεί, καλύτερα να έφευγε· ο γερο-Μπιλ Χέμπερτον, ο Αυστραλός που έμενε δίπλα από το σπίτι τους, που ήταν περίπου εκατό χρονών και έκανε ένα

* Όλοι οι τίτλοι των κεφαλαίων είναι τίτλοι τραγουδιών που έλεγαν στην Αγγλία την εποχή του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου (1914-1918).

κόλπο με τη μασέλα του: την έβαζε και την έβγαζε από το στόμα μόνο με τη γλώσσα του· η καλύτερη φίλη του Άλφι, η Καλένα Γιάννατσεκ, που έμενε τρία σπίτια παρακάτω, στο νούμερο έξι, και ο πατέρας της, που είχε το μαγαζί με τα γλυκά στη γωνία και τα πιο αστραφτερά παπούτσια σε όλο το Λονδίνο. Ο Άλφι είχε καλέσει σχεδόν όλους τους φίλους του που έμεναν στην οδό Ντάμλεϊ, αλλά εκείνο το πρωί μία μία οι μητέρες χτυπούσαν την εξώπορτα των Σάμερφιλντ και έλεγαν ότι ο μικρός Τάδε δεν μπορούσε να έρθει.

«Δεν είναι κατάλληλη μέρα για πάρτι, δε συμφωνείς;» είπε η κυρία Σμιθ από το νούμερο εννιά, η μητέρα του Χένρι Σμιθ, ο οποίος καθόταν μπροστά από τον Άλφι στο σχολείο και τον φλόμωνε με αηδιαστικά αέρια τουλάχιστον δέκα φορές τη μέρα. «Καλύτερα να το ακυρώσεις, καλή μου».

«Δεν ακυρώνω τίποτα», είπε η μητέρα του Άλφι, η Μάρτζι, σηκώνοντας τα χέρια, απογοητευμένη πια μετά και τον πέμπτο γονιό που είχε έρθει να της πει τα ίδια. «Αν μη τι άλλο, πρέπει σήμερα να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να περάσουμε καλά. Και τι θα το κάνω εγώ τόσο φαγητό, αν δεν έρθει κανείς;»

Ο Άλφι την ακολούθησε στην κουζίνα και κοίταξε το τραπέζι, όπου τα σάντουιτς με κορν μπιφ, ο πατσάς, τα αυγά, η κρύα γλώσσα και τα ζελεδένια χέλια στέκονταν απλωμένα στη σειρά με τάξη και καλυμμένα με πετσέτες της κουζίνας για να διατηρούνται φρέσκα.

«Θα τα φάω εγώ», είπε ο Άλφι, που του άρεσε γενικά να βοηθάει.

«Χα», είπε η Μάρτζι. «Φυσικά και θα τα φας. Το στο-

μάχι σου δεν έχει πάτο, Άλφι Σάμερφιλντ. Απορώ πού το βάζεις τόσο φαΐ. Ειλικρινά απορώ».

Όταν ο μπαμπάς του Άλφι, ο Τζόρτζι, γύρισε εκείνη τη μέρα από τη δουλειά για το μεσημεριανό, είχε μια έκφραση ανησυχίας στο πρόσωπό του. Δεν πήγε στην πίσω αυλή να πλυθεί, όπως συνήθιζε, παρόλο που μύριζε λίγο γαλατίλα και λίγο αλογίλα. Στάθηκε στο μπροστινό σαλόνι διαβάζοντας την εφημερίδα του και μετά τη δίπλωσε στη μέση, την έκρυσε κάτω από ένα μαξιλάρι του καναπέ και μπήκε στην κουζίνα.

«Όλα καλά, Μάρτζι;» είπε και έδωσε ένα πεταχτό φιλάκι στο μάγουλο της γυναίκας του.

«Όλα καλά, Τζόρτζι».

«Όλα καλά, Άλφι;» είπε και ανακάτεψε τα μαλλιά του αγοριού.

«Όλα καλά, μπαμπά».

«Χρόνια πολλά, γιε μου. Πόσο είσαι τώρα, είκοσι επτά;»

«Είμαι πέντε», είπε ο Άλφι, που δεν μπορούσε ούτε καν να φανταστεί πώς θα ήταν να είναι είκοσι επτά, αλλά του φαινόταν πολύ μεγάλο ακόμη και το πέντε που έφτασε επιτέλους.

«Πέντε. Μάλιστα», είπε ο Τζόρτζι και έξυσε το σαγόνι του. «Κι όμως εμένα μου φαίνεται σαν να σε έχουμε εδώ μαζί μας πολύ περισσότερο καιρό».

«Έξω! Έξω! Έξω!» φώναξε η Μάρτζι κουνώντας τα χέρια της για να τους οδηγήσει στο σαλόνι. Η μαμά του Άλφι έλεγε πάντα ότι τίποτα δεν την εκνεύριζε περισσότερο από το να έχει τους δύο άντρες της μέσα στα πόδια της την ώρα που ήθελε να μαγειρέψει. Κι έτσι ο

Τζόρτζι και ο Άλφι έκαναν ό,τι τους είπε και πήγαν να παίξουν φιδάκι στο τραπέζι δίπλα από το παράθυρο όση ώρα περίμεναν να αρχίσει το πάρτι.

«Μπαμπά», είπε ο Άλφι.

«Ναι;»

«Πώς ήταν ο κύριος Άσκουιθ σήμερα;»

«Πολύ καλύτερα».

«Τον είδε ο κτηνίατρος;»

«Ναι, τον είδε. Ό,τι ήταν αυτό που είχε, φαίνεται ότι βρήκε τον τρόπο να βγει από μέσα του».

Ο κύριος Άσκουιθ ήταν το άλογο του Τζόρτζι. Ή, μάλλον, ήταν το άλογο του γαλατάδικου· το άλογο που τράβαγε την καρότσα του Τζόρτζι κάθε πρωί που έβγαινε να μοιράσει το γάλα. Ο Άλφι τον είχε βαφτίσει έτσι τη μέρα που τον δώσανε στον Τζόρτζι πριν από έναν χρόνο. Είχε ακούσει αυτό το όνομα τόσες φορές στον ασύρματο, που σκεφτόταν ότι μόνο κάποιος σημαντικός άνθρωπος θα πρέπει να λέγεται έτσι και αποφάσισε πως ήταν ό,τι έπρεπε για το άλογο.

«Τον χάιδεψες και λίγο από μένα, μπαμπά;»

«Ναι, γιε μου», είπε ο Τζόρτζι.

Ο Άλφι χαμογέλασε. Αγαπούσε τον κύριο Άσκουιθ. Τον αγαπούσε πολύ.

«Μπαμπά», είπε αμέσως μετά ο Άλφι.

«Ναι;»

«Μπορώ να έρθω μαζί σου αύριο στη δουλειά;»

Ο Τζόρτζι κούνησε το κεφάλι.

«Λυπάμαι, Άλφι. Είσαι ακόμη πολύ μικρός για την καρότσα. Είναι πολύ πιο επικίνδυνη απ' όσο νομίζεις».

«Μα είπες ότι θα με έπαιρνες όταν μεγάλωνα».

«Και όταν μεγαλώσεις, θα σε πάρω».

«Μα μεγάλωσα τώρα», είπε ο Άλφι. «Μπορώ να βοηθάω τους γείτονες όταν έρχονται να γεμίσουν τα δοχεία τους από την καρότσα».

«Αυτή είναι δική μου δουλειά, Άλφι».

«Ε, τότε μπορώ να κάνω παρέα στον κύριο Άσκουιθ όσο τα γεμίζεις εσύ».

«Λυπάμαι, μικρέ μου», είπε ο Τζόρτζι, «αλλά δεν είσαι ακόμη αρκετά μεγάλος».

Ο Άλφι αναστέναξε. Δεν ήθελε τίποτε άλλο περισσότερο στον κόσμο από το να πηγαίνει μαζί με τον πατέρα του στην καρότσα και να τον βοηθάει να μοιράζει το γάλα κάθε πρωί, να ταΐζει τον κύριο Άσκουιθ κομματάκια ζάχαρη σε κάθε διάλειμμα από δρόμο σε δρόμο, κι ας σήμαιναν όλα αυτά ότι θα έπρεπε να ξυπνάει μέσα στη νύχτα. Η ιδέα ότι θα ήταν έξω και θα έβλεπε την πόλη όταν όλοι οι άλλοι θα κοιμόντουσαν του προκαλούσε ρίγος έξαψης. Και να είναι το δεξί χέρι του μπαμπά του; Τι καλύτερο; Το είχε ζητήσει τουλάχιστον χίλιες φορές αλλά η απάντηση ήταν πάντα η ίδια: Όχι, Άλφι, είσαι ακόμη πολύ μικρός.

«Θυμάσαι πώς ήσουν εσύ στα πέντε σου;» ρώτησε ο Άλφι.

«Θυμάμαι. Ήταν η χρονιά που πέθανε ο πατέρας μου. Ήταν δύσκολη χρονιά».

«Πώς πέθανε;»

«Στα ορυχεία».

Ο Άλφι το σκέφτηκε. Ήξερε μόνο έναν άνθρωπο που πέθανε. Τη μητέρα της Καλένα, την κυρία Γιάννατσεκ, που είχε πεθάνει από φυματίωση. Ο Άλφι ήξερε πώς γράφεται αυτή η λέξη. Φ-υ-μ-α-τ-ί-ω-σ-η.

«Τι έγινε μετά;» ρώτησε.

«Πότε;»

«Που πέθανε ο πατέρας σου».

Ο Τζόρτζι σκέφτηκε για λίγο και μετά ανασήκωσε τους ώμους.

«Ήρθαμε στο Λονδίνο», είπε. «Η γιαγιά σου είπε ότι δεν υπήρχε πια τίποτα να μας κρατάει στο Νιούκαστλ. Και πως, αν ερχόμασταν εδώ, θα κάναμε μια καινούργια αρχή. Και πως εγώ ήμουν ο άντρας της οικογένειας πια». Έριξε πέντε και έξι στα ζάρια, έφτασε στο μπλε τριάντα επτά και κατηφόρισε πολύ στο φιδάκι μέχρι το λευκό δεκαεννιά. «Είμαι τυχερός», είπε.

«Θα μείνεις ξύπνιος μέχρι αργά σήμερα;» ρώτησε ο Άλφι και ο Τζόρτζι έγνεψε ναι.

«Για χάρη σου θα μείνω», είπε. «Αφού είναι τα γενέθλιά σου, θα μείνω μέχρι τις εννιά. Πώς σου φαίνεται;»

Ο Άλφι χαμογέλασε. Ο Τζόρτζι δεν πήγαινε ποτέ για ύπνο αργότερα από τις επτά το βράδυ γιατί ξύπναγε πολύ νωρίς. «Είμαι χάλια χωρίς τον ύπνο ομορφιάς μου», έλεγε πάντα και έκανε τη Μάρτζι να γελάει και μετά γύρναγε στον Άλφι και του έλεγε: «Η μαμά σου δέχτηκε να με παντρευτεί μόνο και μόνο επειδή είμαι όμορφος. Αλλά αν δεν κοιμηθώ καλά το βράδυ, κάνω μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια και το πρόσωπό μου ασπρίζει σαν να είμαι φάντασμα και η μαμά σου θα με παρατήσει και θα φύγει με τον ταχυδρόμο».

«Έφυγα με τον γαλατά και να καλό που είδα», απαντούσε πάντα η Μάρτζι, αλλά δεν το εννούσε γιατί μετά κοιταζόντουσαν και χαμογελούσαν και μερικές φορές χασμουριόταν και αυτή και έλεγε ότι θα ήθελε να κοι-

μηθεί νωρίς επίσης, και πήγαιναν για ύπνο, που σήμαινε ότι έπρεπε να πάει και ο Άλφι, και αυτό αποδείκνυε ένα πράγμα για τον Άλφι: ότι το χασμουρητό είναι μεταδοτικό.

Παρά την απογοητευτικά μικρή προσέλευση στο πάρτι γενεθλίων του, ο Άλφι προσπάθησε να μη στεναχωριέται πολύ. Ήξερε ότι κάτι είχε συμβεί εκεί στον έξω κόσμο, κάτι για το οποίο μιλούσαν όλοι οι μεγάλοι, αλλά του φαινόταν βαρετό και δεν έδινε σημασία. Μιλούσαν για αυτό εδώ και μήνες. Οι μεγάλοι έλεγαν συνέχεια ότι κάτι τρομερό είναι προ των πυλών, κάτι που θα τους επηρέαζε όλους. Μερικές φορές ο Τζόρτζι έλεγε στη Μάρτζι ότι θα άρχιζε όπου να 'ναι και ότι θα έπρεπε να προετοιμαστούν και μερικές φορές, όταν η Μάρτζι ήταν αναστατωμένη, της έλεγε ότι δε χρειαζόταν να ανησυχεί για τίποτα, ότι τελικά όλα θα πήγαιναν καλά και ότι η Ευρώπη ήταν πολύ πολιτισμένη και δε θα άρχιζε μια διένεξη την οποία κανείς δεν μπορούσε να ελπίζει ότι θα κερδίσει.

Όταν άρχισε το πάρτι, προσπάθησαν όλοι να ευθυμίσουν και να κάνουν σαν να ήταν μια μέρα όπως όλες οι άλλες. Έπαιξαν Καυτή Πατάτα, όπου κάθονταν όλοι σε έναν κύκλο και έδινε ο ένας στον άλλον μια καυτή πατάτα. Όποιος την έριχνε κάτω έβγαινε από το παιχνίδι. (Η Καλένα κέρδισε σε αυτό το παιχνίδι.) Ο γερο-Μπιλ Χέμπερτον έστησε το Παιχνίδι της Δεκάρας στο μπροστινό δωμάτιο και ο Άλφι πέταξε τις δικές του πιο μακριά από όλους. Η γιαγιά Σάμερφιλντ έδωσε σε όλους από ένα μανταλάκι και έβαλε ένα άδειο δοχείο από γάλα στο πάτωμα. Όποιος έριχνε το μανταλάκι μέσα στο μπουκάλι από το μακρύτερο σημείο ήταν ο νικητής. (Η Μάρτζι ήταν με μεγάλη διαφορά η καλύτερη από όλους σε

αυτό το παιχνίδι.) Αλλά σύντομα οι μεγάλοι σταμάτησαν να μιλάνε στα παιδιά και έκαναν πηγαδάκια στις γωνίες, κατσουφιασμένοι, ενώ ο Άλφι και η Καλένα κρυφάκουγαν τις συζητήσεις και προσπαθούσαν να καταλάβουν για ποιο πράγμα μιλούσαν.

«Καλύτερα να καταταγείς τώρα, πριν σε καλέσουν», είπε ο γερο-Μπιλ Χέμπερτον. «Θα βγεις κερδισμένος στο τέλος, άκου που σου λέω».

«Μη μιλάς εσύ», του είπε κοφτά η γιαγιά Σάμερφιλντ, που έμενε απέναντι από τον γερο-Μπιλ, στο νούμερο έντεκα, και δεν τα πήγαινε ποτέ καλά μαζί του γιατί έβαζε το γραμμόφωνό του κάθε πρωί να παίζει με τα παράθυρα ανοιχτά. Η γιαγιά ήταν μια κοντή, στρουμπουλή γυναίκα που φορούσε δίχτυ στα μαλλιά και είχε τα μανίκια της σηκωμένα σαν να επρόκειτο να κάνει κάποια δουλειά. «Ο Τζόρτζι δε θα πάει πουθενά».

«Μπορεί να μην έχω επιλογή, μαμά», είπε ο Τζόρτζι και κούνησε το κεφάλι του.

«Σουτ, όχι μπροστά στον Άλφι», είπε η Μάρτζι και του τράβηξε το χέρι.

«Λέω απλώς ότι αυτό το πράγμα μπορεί να τραβήξει χρόνια. Ίσως είναι καλύτερα να πάω εθελοντής».

«Όχι, θα έχει τελειώσει μέχρι τα Χριστούγεννα», είπε ο κύριος Γιάνασεκ, του οποίου τα μαύρα, δερμάτινα παπούτσια ήταν τόσο καλογουαλισμένα, που όλοι σχεδόν το πρόσεξαν και του το είπαν. «Έτσι λένε όλοι».

«Σουτ, όχι μπροστά στον Άλφι», είπε πάλι η Μάρτζι, υψώνοντας τη φωνή της αυτή τη φορά.

«Πάει, τελειώσαμε. Πάει, τελειώσαμε όλοι!» αναφώνησε η γιαγιά Σάμερφιλντ και έβγαλε το τεράστιο μαντί-

λι της από την τσέπη για να φυσήξει τη μύτη της τόσο δυνατά, που ο Άλφι ξέσπασε σε γέλια. Η Μάρτζι δεν το βρήκε και τόσο αστείο όμως. Άρχισε να κλαίει και βγήκε τρέχοντας από το δωμάτιο. Ο Τζόρτζι την ακολούθησε.

Είχαν περάσει περισσότερα από τέσσερα χρόνια από εκείνη τη μέρα, αλλά ο Άλφι δεν μπορούσε να τη βγάλει από το μυαλό του. Τώρα ήταν εννέα χρονών και στα χρόνια που μεσολάβησαν δεν έκανε κανένα άλλο πάρτι γενεθλίων. Αλλά όταν πήγαινε για ύπνο το βράδυ, έκανε ό,τι μπορούσε για να συγκεντρώσει τα κομματάκια της μνήμης του και να θυμηθεί πώς ήταν η οικογένειά του προτού αλλάξει, γιατί, αν εξακολουθούσε να θυμάται πώς ήταν πριν, τότε υπήρχε πάντα η πιθανότητα κάποια μέρα να γινόταν πάλι έτσι.

Ο Τζόρτζι και η Μάρτζι δεν ήταν πολύ μεγάλοι όταν παντρεύτηκαν – αυτό το ήξερε. Ο μπαμπάς του ήταν σχεδόν είκοσι ενός και η μαμά του μόλις έναν χρόνο μικρότερη. Ο Άλφι δυσκολευόταν να φανταστεί πώς είναι να είσαι είκοσι ενός. Πίστευε πως μάλλον δε θα άκουγες και τόσο καλά και θα τα έβλεπες όλα λίγο θολά. Πως δε θα μπορούσες να σηκωθείς από τη σπασμένη πολυθρόνα μπροστά στο τζάκι χωρίς να βογκάς και να λες: *Ώρα για ύπνο, λοιπόν*. Φανταζόταν πως τα πιο σημαντικά πράγματα στον κόσμο θα ήταν μια ωραία κούπα τσάι, ένα ζευγάρι αναπνευστικές παντόφλες και μια άνετη ζακέτα. Μερικές φορές, όταν το καλοσκεφτόταν, ήξερε ότι μια μέρα θα γινόταν κι αυτός είκοσι ενός χρονών, αλλά του φαινόταν τόσο μακρινό αυτό, που ούτε να το

φανταστεί δεν μπορούσε. Μια φορά πήρε ένα κομμάτι χαρτί και ένα μολύβι και έκανε τους υπολογισμούς του και διαπίστωσε ότι θα έφτανε σε αυτή την ηλικία το έτος 1930. 1930! Αιώνες μετά. Εντάξει, ίσως όχι αιώνες, αλλά έτσι νόμιζε ο Άλφι.

Το πάρτι για τα πέμπτα γενέθλια του Άλφι ήταν μια χαρούμενη αλλά και θλιμμένη ανάμνηση. Χαρούμενη γιατί πήρε μερικά καλά δώρα: ένα πακέτο με δεκαοχτώ διαφορετικά κραγιόνια και ένα μπλοκ ζωγραφικής από τους γονείς του· ένα αντίτυπο από δεύτερο χέρι του βιβλίου *Η ζωή και οι απίθανες περιπέτειες του Ροβινσώνα Κρούσου* από τον κύριο Γιάννατσεκ, που είπε ότι μάλλον θα ήταν δύσκολο για τον Άλφι να το διαβάσει τώρα αλλά θα μπορούσε να το διαβάσει κάποια στιγμή στο μέλλον· ένα σακουλάκι καραμέλες με γεύση λεμόνι από την Καλένα. Και δεν τον πείραξε που μερικά δώρα ήταν βαρετά: κάλτσες από τη γιαγιά Σάμερφιλντ και ένας χάρτης της Αυστραλίας από τον γερο-Μπιλ Χέμπερτον, που του είπε ότι κάποια μέρα ίσως θελήσει να πάει εκεί κάτω και, αν έρθει αυτή η μέρα, ο χάρτης αυτός σίγουρα θα του φανεί πολύ χρήσιμος.

«Βλέπεις εκεί;» είπε ο γερο-Μπιλ και έδειξε ένα σημείο στο πάνω μέρος του χάρτη, όπου το πράσινο από τις άκρες γινόταν καφέ στο κέντρο. «Από εκεί είμαι. Από μια πόλη που λέγεται Μαρίμπα. Η πιο ωραία μικρή πόλη σε όλη την Αυστραλία. Μυρμηγκοφωλιές ίσαμε τα σπίτια. Αν πας ποτέ, Άλφι, να τους πεις ότι ο γερο-Μπιλ Χέμπερτον σε έστειλε, για να σε περιποιηθούν σαν δικό τους άνθρωπο. Με έχουν για ήρωα εκεί πέρα χάρη στις γνωριμίες μου».

«Τι γνωριμίεις;» ρώτησε ο Άλφι, αλλά ο γερο-Μπιλ αρκέστηκε να του κλείσει το μάτι και να κουνήσει το κεφάλι.

Ο Άλφι δεν κατάλαβε τίποτα από όλα αυτά αλλά μια από τις επόμενες μέρες κρέμασε τον χάρτη στον τοίχο του δωματίου του, φόρεσε τις κάλτσες που του είχε δώσει η γιαγιά Σάμερφιλντ, χρησιμοποίησε σχεδόν όλα τα κραγιόνια και όλο το μπλοκ ζωγραφικής, προσπάθησε να διαβάσει τον *Ροβινσώνα Κρούσο*, αλλά του φάνηκε δύσκολο (το έβαλε, όμως, στο ράφι για να το διαβάσει όταν θα ήταν πιο μεγάλος) και μοιράστηκε τις καραμέλες λεμόνι με την Καλένα.

Αυτές ήταν οι ωραίες αναμνήσεις.

Οι δυσάρεστες είχαν να κάνουν με το γεγονός ότι τότε ήταν που άλλαξαν όλα. Οι άντρες της οδού Ντάμλεϊ είχαν μαζευτεί έξω στον δρόμο με τη δύση του ήλιου, τα μανίκια τους ήταν ανασηκωμένα και τράβαγαν τις τράβαντες των παντελονιών τους όσο συζητούσαν για πράγματα που τα έλεγαν «καθήκον» και «ευθύνη», τράβαγαν λίγες ρουφηξιές από τα τσιγάρα τους και ζουλούσαν τις άκρες για να τα σβήσουν και να τα ξαναβάλουν στις τσέπες των γιλέκων τους για αργότερα. Ο Τζόρτζι είχε τσακωθεί με έναν από τους παλαιότερους και στενότερους του φίλους, τον Τζο Πείσιενς, που έμενε στο νούμερο δεκαέξι, για το τι ήταν σωστό και τι λάθος στην όλη ιστορία. Ο Τζο και ο Τζόρτζι έγιναν φίλοι αμέσως μόλις ο Τζόρτζι και η γιαγιά Σάμερφιλντ μετακόμισαν στην οδό Ντάμλεϊ –η γιαγιά Σάμερφιλντ έλεγε ότι στην ουσία ο Τζο μεγάλωσε στην κουζίνα τους– και μέχρι εκείνο το απόγευμα δεν είχαν τσακωθεί ποτέ. Ήταν εκείνη η μέρα που ο Τσάρλι Σλίπτον, το αγόρι από το νούμερο

είκοσι ένα που πουλούσε εφημερίδες και που μια φορά είχε πετάξει μια πέτρα στο κεφάλι του Άλφι χωρίς κανέναν λόγο, είχε πάει τον δρόμο πάνω κάτω έξι φορές με μια νέα έκδοση κάθε φορά και κατάφερε να τις πουλήσει όλες χωρίς καν να προσπαθήσει. Και ήταν εκείνη η μέρα που είχε τελειώσει με τη μαμά του Άλφι να κάθεται στη χαλασμένη πολυθρόνα μπροστά στο τζάκι και να κλαίει σαν να είχε έρθει το τέλος του κόσμου.

«Έλα, Μάρτζι», είπε ο Τζόρτζι, που στάθηκε από πάνω της και της έτριψε τον λαιμό. «Δεν υπάρχει λόγος να κλαις. Άκουσες τι είπανε όλοι... μέχρι τα Χριστούγεννα θα έχει τελειώσει. Θα προλάβω να γυρίσω για το γέμισμα της χήνας».

«Και το πιστεύεις αυτό;» είπε η Μάρτζι και τον κοίταξε με μάτια κόκκινα από το κλάμα. «Πιστεύεις αυτά που σου λένε;»

«Τι άλλο μπορούμε να κάνουμε παρά να πιστέψουμε;» είπε ο Τζόρτζι. «Πρέπει να ελπίζουμε για το καλύτερο».

«Υποσχέσου μου, Τζόρτζι Σάμερφιλντ», είπε η Μάρτζι. «Υποσχέσου μου ότι δε θα καταταγείς».

Μεσολάβησε μια μεγάλη παύση προτού μιλήσει ξανά ο μπαμπάς του Άλφι.

«Άκουσες τι είπε ο γερο-Μπιλ, αγάπη μου. Ίσως είναι καλύτερα μακροπρόθεσμα αν...»

«Και εγώ τι θα γίνω; Και ο Άλφι; Θα είναι καλύτερα για μας; Υποσχέσου μου, Τζόρτζι!»

«Καλά, αγάπη μου. Θα δούμε τι θα γίνει, εντάξει; Αυτοί όλοι οι πολιτικοί μπορεί να ξυπνήσουν αύριο το πρωί και να έχουν αλλάξει γνώμη έτσι κι αλλιώς. Μπορεί να ανησυχούμε τώρα για το τίποτα».

Ο Άλφι δεν έκανε να κρυφακούει τις κουβέντες των γονιών του –είχε βρει τον μπελά του μια δυο φορές στο παρελθόν– αλλά εκείνο το βράδυ, το βράδυ που ο Άλφι έγινε πέντε χρονών, έκατσε στη σκάλα όπου ήξερε ότι δεν μπορούσαν να τον δουν και κοίταζε τα δάχτυλα των ποδιών του όση ώρα κρυφάκουγε τους γονείς του. Δεν είχε σκοπό να κάτσει εκεί τόσο πολύ –είχε κατέβει μόνο για να πιει λίγο νερό και να φάει λίγη από τη γλώσσα που είχε περισσέψει και την είχε βάλει στο μάτι– αλλά η συζήτησή τους του φάνηκε τόσο σοβαρή, που σκέφτηκε ότι θα ήταν λάθος να μην την ακούσει. Χασμουρήθηκε έντονα και δυνατά –ήταν κουραστική μέρα, εξάλλου, όπως είναι πάντα οι μέρες γενεθλίων– και έκλεισε για λίγο τα μάτια του, ακούμπησε το κεφάλι του στο πίσω σκαλί και πριν το καταλάβει ονειρευόταν ότι κάποιος τον σήκωνε και τον πήγαινε σε ένα ζεστό, άνετο μέρος. Και το επόμενο πράγμα που είδε όταν άνοιξε τα μάτια του ξανά ήταν το μικρό του κρεβατάκι όπου ήταν ξαπλωμένος και τον ήλιο να μπαίνει μέσα από τις λεπτές κουρτίνες – αυτές που είχαν απαλά κίτρινα λουλουδάκια πάνω και ο Άλφι έλεγε ότι ήταν για κοριτσίστικο δωμάτιο και όχι για αγορίστικο.

Το επόμενο πρωί από το πάρτι για τα πέμπτα του γενέθλια, ο Άλφι κατέβηκε και βρήκε τη μαμά του με τα ρούχα που φορούσε τις μέρες που είχε μπουγάδα και τα μαλλιά της πιασμένα κότσο στο κεφάλι να βράζει νερό σε κατσαρόλες στην κουζίνα και να έχει την ίδια θλιμμένη έκφραση που είχε και το προηγούμενο βράδυ, αλλά

όχι τη συνηθισμένη θλίψη που είχε κάθε φορά που έπλενε ρούχα και κράταγε μόνο από τις επτά το πρωί μέχρι τις επτά το βράδυ. Η Μάρτζι σήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε, αλλά για μια στιγμή φάνηκε σαν να μην τον αναγνώρισε. Όταν τον κατάλαβε, του χαμογέλασε με βαριά καρδιά.

«Άλφι», είπε. «Έλεγα να σε αφήσω να κοιμηθείς γιατί κουράστηκες χθες. Θα μου φέρεις τα σεντόνια σου, σε παρακαλώ; Μπράβο, το καλό μου το αγόρι».

«Πού είναι ο μπαμπάς;» ρώτησε ο Άλφι.

«Έφυγε».

«Πού πήγε;»

«Αχ, δεν ξέρω», είπε αλλά δεν μπόρεσε να τον κοιτάξει στα μάτια. «Αφού ξέρεις ότι ο μπαμπάς σου δε μου λέει ποτέ τίποτα».

Αλλά ο Άλφι ήξερε ότι αυτό δεν ήταν αλήθεια γιατί κάθε απόγευμα που ερχόταν ο πατέρας του σπίτι από τη δουλειά έλεγε στη Μάρτζι τα πάντα για τη μέρα του με κάθε λεπτομέρεια και γελούσαν καθώς της διηγούνταν πώς ο Μπόντζο Ντέιλι είχε αφήσει μισή ντουζίνα καρδάρες έξω στην αυλή ξεσκεπάστες και πήγαν τα πουλιά και του έχυσαν το γάλα. Ή πώς ο Πίτι Στέιπλς είχε βγάλει γλώσσα στο αφεντικό και του είπαν ότι, αν συνέχιζε έτσι, θα αναγκαζόταν να πάει να βρει αλλού δουλειά, κάπου όπου να ανέχονται τέτοια συμπεριφορά. Ή πώς ο κύριος Άσκουιθ είχε κάνει μια κουράδα πιο μεγάλη από όλες τις κουράδες του κόσμου έξω από το σπίτι της κυρίας Φέαρφαξ στο νούμερο τέσσερα, η οποία ήταν απευθείας απόγονος (έτσι ισχυριζόταν τουλάχιστον) του τελευταίου βασιλιά της Αγγλίας από τον Οίκο των Πλα-

νταγενετών και άρα δεν έπρεπε να είχε καταλήξει στην οδό Ντάμλεϊ. Αν ήξερε ένα πράγμα ο Άλφι για τον πατέρα του, ήταν ότι έλεγε τα πάντα στη μητέρα του.

Μία ώρα μετά ο Άλφι καθόταν στο μπροστινό δωμάτιο και ζωγράφιζε στο καινούργιο του μπλοκ, η Μάρτζι έκανε διάλειμμα από το πλύσιμο και η γιαγιά Σάμερφιλντ, που είχε έρθει για λίγο κουτσομπολιό, όπως έλεγε –αν και στην ουσία ήθελε να φέρει τα σεντόνια στη Μάρτζι να τα πλύνει–, έφερε την εφημερίδα κοντά στο πρόσωπό της και προσπάθησε να τη διαβάσει ενώ παραπονιόταν συνέχεια ότι είχε πολύ μικρά γράμματα.

«Δεν μπορώ να τη διαβάσω, Μάρτζι», έλεγε. «Θέλουν να μας στραβώσουν όλους; Αυτό είναι το σχέδιό τους;»

«Λες να με αφήσει ο μπαμπάς να πάω αύριο μαζί του στη δουλειά;» ρώτησε ο Άλφι.

«Τον ρώτησες;»

«Ναι, αλλά είπε ότι θα με αφήσει όταν μεγαλώσω».

«Ε, τότε, λοιπόν, περίμενε να μεγαλώσεις», είπε η Μάρτζι.

«Ναι, αλλά αύριο θα είμαι μεγαλύτερος από σήμερα», είπε ο Άλφι.

Πριν προλάβει να απαντήσει η Μάρτζι, άνοιξε η πόρτα και προς μεγάλη έκπληξη του Άλφι μπήκε μέσα ένας στρατιώτης. Ήταν ψηλός και γεροδεμένος, στην ίδια κοψιά με τον μπαμπά του Άλφι αλλά έδειχνε κάπως συνηθισμένος έτσι όπως κοίταζε τριγύρω στο δωμάτιο. Ο Άλφι είχε εντυπωσιαστεί από τη στολή: χακί σακάκι με πέντε χάλκινα κουμπιά στο κέντρο, ένα ζευγάρι επωμίδες, παντελόνι βαμμένο μέσα στις κάλτσες που έφταναν στο γόνατο και μεγάλες, μαύρες αρβύλες. Αλλά πώς

βρέθηκε ένας στρατιώτης στο σαλόνι τους; αναρωτήθηκε ο Άλφι. Και δεν τους χτύπησε καν την πόρτα! Αλλά τότε ο στρατιώτης έβγαλε το καπέλο του και το έβαλε κάτω από τη μασχάλη του και ο Άλφι συνειδητοποίησε ότι δεν ήταν ένας οποιοσδήποτε στρατιώτης ούτε κάποιος άγνωστος.

Ήταν ο Τζόρτζι Σάμερφιλντ.

Ήταν ο μπαμπάς του.

Και τότε ήταν που η Μάρτζι πέταξε το πλεκτό της στο πάτωμα, έβαλε και τα δυο της χέρια στο στόμα της και τα κράτησε εκεί για λίγα λεπτά πριν σηκωθεί και τρέξει πάνω στο δωμάτιο, ενώ ο Τζόρτζι κοίταξε τον γιο του και τη μητέρα του και ανασήκωσε τους ώμους του.

«Έπρεπε να το κάνω», είπε τελικά. «Το καταλαβαίνεις, έτσι, μαμά; Έπρεπε να το κάνω».

«Πάει, τελειώσαμε», είπε η γιαγιά Σάμερφιλντ αφήνοντας την εφημερίδα και κοιτάζοντας πέρα από τον γιο της έξω από το παράθυρο και άλλους νέους άντρες να μπαίνουν στα σπίτια τους φορώντας στρατιωτικές στολές σαν του Τζόρτζι. «Τελειώσαμε όλοι».

Και αυτά ήταν όλα όσα θυμόταν ο Άλφι από τη μέρα που έγινε πέντε.

Αν ήσουν ο μόνος Γερμαναράς στο χαράκωμα

Οι Γιάννατσεκ έλειπαν ήδη δύο χρόνια όταν ο Άλφι έκλεψε το κασελάκι του λούστρου.

Από τότε που θυμόταν τον εαυτό του ο Άλφι, οι Γιάννατσεκ έμεναν τρία σπίτια παρακάτω από τους Σάμερφιλντ και η Καλένα, που ήταν έξι εβδομάδες μεγαλύτερή του, ήταν η καλύτερή του φίλη από μωρά ακόμη. Όταν κάποια απογεύματα πήγαινε στο σπίτι τους, ο κύριος Γιάννατσεκ καθόταν στο τραπέζι της κουζίνας με το κασελάκι μπροστά του και γυάλιζε τα παπούτσια του για την επόμενη μέρα.

«Πιστεύω ότι οι άνθρωποι πρέπει πάντα να είναι ευπαρουσίαστοι και να έχουν κομψότητα και χάρη», είχε πει στον Άλφι. «Αυτά είναι που μας κάνουν να ξεχωρίζουμε από τα ζώα».

Όλοι οι κάτοικοι της οδού Ντάμλεϊ ήταν φίλοι μεταξύ τους ή, τουλάχιστον, ήταν φίλοι πριν από τον πόλεμο. Σε καθεμία από τις πλευρές του δρόμου υπήρχαν δώδεκα ολόγεια σπίτια που ενώνονταν μεταξύ τους με έναν λεπτό τοίχο τον οποίο διαπερνούσαν πνιχτές οι συνομιλίες των γειτόνων. Μερικά σπίτια είχαν μικρά μπαλκόνια στο παράθυρο, μερικά όχι, αλλά όλοι προσπαθού-

σαν να έχουν τα σπίτια τους τακτοποιημένα. Ο Άλφι και η Καλένα έμεναν στην πλευρά με τους ζυγούς αριθμούς· η γιαγιά Σάμερφιλντ έμενε απέναντι, στους μονούς, κάτι που η Μάρτζι έλεγε ότι της ταίριαζε μια χαρά γιατί ήταν και η ίδια μονόχνοτη. Όλα τα σπίτια είχαν ένα παράθυρο που έβλεπε στον δρόμο –ήταν του μπροστινού σαλονιού– και δύο ακόμη στον πάνω όροφο, ενώ όλες οι εξώπορτες ήταν βαμμένες στο ίδιο χρώμα: κίτρινο. Ο Άλφι θυμόταν τη μέρα που ο Τζο Πείσιενς, ο αντιρρησίας από το νούμερο δεκαέξι, έβαψε την πόρτα του κόκκινη και όλες οι γυναίκες βγήκαν στον δρόμο να τον δούνε και κουνούσαν το κεφάλι τους και ψιθύριζαν μεταξύ τους εξαγριωμένες. Ο Τζο ενδιαφερόταν για τα πολιτικά – όλοι το ήξεραν αυτό. Ο γερο-Μπιλ έλεγε ότι ο Τζο είχε «τα δικά του μυαλά», ό,τι κι αν σήμαινε αυτό. Ο Τζο έκανε απεργία περισσότερες μέρες από όσες δούλευε και μοίραζε συνέχεια φυλλάδια για τα δικαιώματα των εργατών. Έλεγε ότι οι γυναίκες θα έπρεπε να ψηφίζουν και ούτε καν όλες οι γυναίκες δε συμφωνούσαν μαζί του σε αυτό. (Η γιαγιά Σάμερφιλντ έλεγε ότι καλύτερα να πάθαινε χολέρα.) Είχε και ένα όμορφο, παλιό κλαρινέτο και μερικές φορές καθόταν έξω από το σπίτι του και έπαιζε· όταν έπαιζε, η Ελένα Μόρις από το νούμερο δεκαοχτώ στεκόταν στην είσοδο του σπιτιού της και κοίταζε τον δρόμο μέχρι που έβγαινε η μητέρα της και της έλεγε να σταματήσει να ρεζιλεύεται.

Ο Άλφι συμπαθούσε τον Τζο Πείσιενς και, επειδή το επίθετό του σήμαινε υπομονή, του Άλφι του φαινόταν αστείο που ο χαρακτήρας του ήταν το ακριβώς αντίθετο, γιατί ο Τζο αρπαζόταν συνέχεια με κάτι. Αφού έβαψε την πόρτα του κόκκινη, τρεις από τους άντρες του δρό-

μου, ο κύριος Γουέλτον από το νούμερο πέντε, ο κύριος Τζόουνς από το νούμερο δεκαεννιά και ο Τζόρτζι Σάμερφιλντ, ο μπαμπάς του Άλφι, πήγαν να του μιλήσουν. Ο Τζόρτζι δεν ήθελε να πάει αλλά οι άλλοι δύο άντρες επέμεναν γιατί ήταν ο καλύτερος φίλος του Τζο.

«Δεν κάνει, Τζο», είπε ο κύριος Τζόουνς και όλες οι γυναίκες είχαν βγει στον δρόμο και έκαναν ότι έπλεναν τα παράθυρά τους.

«Γιατί όχι;»

«Ρίξε μια ματιά τριγύρω. Δεν ταιριάζει».

«Κόκκινο είναι το χρώμα του εργάτη! Και είμαστε όλοι εργάτες, έτσι δεν είναι;»

«Στην οδό Ντάμλεϊ έχουμε όλοι κίτρινες πόρτες», είπε ο κύριος Γουέλτον.

«Και ποιος είπε ότι πρέπει να είναι κίτρινες;»

«Έτσι είναι. Δεν είναι σωστό να αλλάζεις τις παραδόσεις».

«Και τότε πώς θα γίνουν ποτέ καλύτερα τα πράγματα;» ρώτησε ο Τζο και ύψωσε τη φωνή του, παρόλο που οι τρεις άντρες στέκονταν ακριβώς μπροστά του. «Για όνομα πια, μια πόρτα είναι μόνο! Τι σημασία έχει τι χρώμα είναι;»

«Ίσως ο Τζο να έχει δίκιο», είπε ο Τζόρτζι προσπαθώντας να ηρεμήσει τα πνεύματα. «Δεν είναι και τόσο σημαντικό πια. Όσο η μπογιά δεν ξεφτάει και δε χαλάει την εικόνα του δρόμου».

«Έπρεπε να το περιμένω ότι θα έπαιρνες το μέρος του», είπε ο κύριος Τζόουνς περιφρονητικά, παρόλο που δική του ήταν η ιδέα να φωνάξουν και τον Τζόρτζι. «Οι παλιόφιλοι αλληλοϋποστηρίζονται, έτσι;»

«Ναι», είπε ο Τζόρτζι ανασηκώνοντας τους ώμους σαν να ήταν το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο. «Οι παλιόφιλοι αλληλοϋποστηρίζονται. Πού είναι το κακό;»

Στο τέλος δεν υπήρχε τίποτα που ο κύριος Γουέλτον ή ο κύριος Τζόουνς να μπορούσαν να κάνουν για την κόκκινη πόρτα και έτσι έμεινε μέχρι το επόμενο καλοκαίρι που ο Τζο αποφάσισε να την αλλάξει πάλι και να τη βάψει πράσινη, γιατί υποστήριζε τους Ιρλανδούς, οι οποίοι, έλεγε ο Τζο, έκαναν ό,τι μπορούσαν για να σπάσουν τα δεσμά των βρετανικών δεσμοτών τους. Ο μπαμπάς του Άλφι απλώς γέλασε και είπε ότι, αν ο Τζο ήθελε να χαλάει τα λεφτά του σε μπογιές, εκείνου δεν του έπεφτε λόγος. Η γιαγιά Σάμερφιλντ είπε ότι αν ζούσε η μητέρα του Τζο θα ντρεπόταν για λογαριασμό του.

«Δεν είμαι και τόσο σίγουρη», είπε η Μάρτζι. «Ο Τζο έχει απλώς ανεξάρτητο χαρακτήρα, αυτό είναι όλο. Εμένα μου αρέσει αυτό πάνω του».

«Δεν είναι κακός ο Τζο Πείσιενς», συμφώνησε και ο Τζόρτζι.

«Έχει τα δικά του μυαλά», επανέλαβε ο γερο-Μπιλ Χέμπερτον.

«Και είναι και χαριτωμένος, παρ' όλα αυτά», είπε η Μάρτζι. «Η Ελένα Μόρις τον γλυκοκοιτάζει».

«Θα ντρεπόταν για λογαριασμό του», επέμεινε η γιαγιά Σάμερφιλντ.

Αλλά εκτός από αυτό, οι κάτοικοι της οδού Ντάμλεϊ τα πήγαιναν πολύ καλά. Ήταν όλοι γείτονες και φίλοι. Και πιο πολύ από όλους η Καλένα και ο πατέρας της, που έδειχναν να είναι αναπόσπαστο μέλος αυτής της κοινότητας.

Ο κύριος Γιάννατσεκ είχε το μαγαζί με τα γλυκά στο τέλος του δρόμου. Φυσικά δεν πουλούσε μόνο ζαχαρωτά –είχε και εφημερίδες, σπάγγους, μπλοκ, μολύβια, κάρτες γενεθλίων, μήλα, σφεντόνες, μπάλες, κορδόνια, βερνίκια παπουτσιών, σαπούνια, τσάι, κατσαβίδια, τσάντες, κόκαλα παπουτσιών και μικρές λάμπες– αλλά για τον Άλφι το πιο σημαντικό πράγμα που πουλούσε ήταν τα γλυκά, γι' αυτό το έλεγε το μαγαζί με τα γλυκά. Πίσω από το ταμείο είχε σειρές από ψηλά γυάλινα βάζα γεμάτα ζαχαρωτά λεμονιού, μήλου και αχλαδιού, καραμέλες βουτύρου, μπαστουνάκια γλυκόριζας και καραμελένιες εκπλήξεις και όταν ο Άλφι είχε ένα δυο δεκάρες να του περισσεύουν, πήγαινε πάντα στου κυρίου Γιάννατσεκ, που τον άφηνε να κάθεται εκεί όσο ήθελε μέχρι να αποφασίσει τι θα πάρει.

«Μερικές φορές, Άλφι», του έλεγε σκύβοντας από το ταμείο και βγάζοντας τα γυαλιά του για να τα καθαρίσει, «νομίζω ότι σου αρέσει πιο πολύ να αποφασίζεις τι θα πάρεις με τις δεκάρες σου παρά αυτά που θα πάρεις τελικά».

Ο κύριος Γιάννατσεκ είχε περίεργη προφορά γιατί δεν ήταν Άγγλος. Ήταν από την Πράγα αλλά είχε έρθει στο Λονδίνο πριν από δέκα χρόνια και δεν έχασε ποτέ την προφορά του. Τα γλυκά τα έλεγε γκλυκά. Τις δεκάρες ντεκάρες. Η Καλένα δε μιλούσε όπως ο μπαμπάς της γιατί είχε γεννηθεί στο σπίτι τους στο νούμερο έξι και δεν είχε φύγει ποτέ στη ζωή της από το Λονδίνο.

«Είσαι το πιο τυχερό άτομο που ξέρω», της είπε ο Άλφι μια μέρα ενώ κάθονταν στην άκρη του πεζοδρομίου και μασούσαν γλυκά, παρατηρώντας τον καρβουνιάρη να παραδίδει μια σακούλα κάρβουνα στην κυρία

Σκάτγουορθ στο νούμερο δεκαπέντε. Το πρόσωπο και τα χέρια του καρβουνιάρη ήταν γεμάτα κάπνα, αλλά μάλλον είχε σηκώσει τα μανίκια του λίγο πριν φτάσει, γιατί τα μπράτσα του ήταν πολύ λευκά.

«Γιατί το λες αυτό;» ρώτησε η Καλένα και ξεφλούδισε προσεκτικά μια μπανάνα.

«Γιατί ο μπαμπάς σου έχει το μαγαζί με τα γλυκά», απάντησε ο Άλφι σαν να ήταν το πιο προφανές πράγμα στον κόσμο. «Δεν υπάρχει άλλη δουλειά στον κόσμο καλύτερη από αυτήν. Ίσως μόνο του γαλατά».

Η Καλένα κούνησε το κεφάλι της.

«Υπάρχουν πολλές δουλειές καλύτερες από αυτήν», είπε. «Εγώ δε θέλω να έχω μαγαζί με γλυκά όταν μεγαλώσω».

«Και τι θα κάνεις;» ρώτησε συνοφρυωμένος ο Άλφι.

«Θα γίνω πρωθυπουργός», είπε η Καλένα.

Ο Άλφι δεν ήξερε τι να απαντήσει αλλά του φάνηκε πολύ εντυπωσιακό. Όταν το είπε το βράδυ στους γονείς του, ξέσπασαν και οι δύο σε γέλια.

«Η Καλένα Γιάνασεκ; Πρωθυπουργός;» είπε ο Τζόρτζι κουνώντας το κεφάλι του. «Τι άλλο θα ακούσω πια; Δώσε μου τα καρότα, αγάπη μου».

«Σύζυγος πρωθυπουργού, ίσως», είπε η Μάρτζι και έπιασε το πιάτο με τα καρότα.

«Εγώ θα την ψήφίζα», είπε ο Άλφι για να υπερασπιστεί τη φίλη του. Δεν του άρεσε που τους είχε φανεί τόσο αστείο.

«Θα ήσουν ο μόνος», είπε ο Τζόρτζι. «Δε θα μπορούσε να ψηφίσει ούτε καν η ίδια τον εαυτό της, οπότε πώς της ήρθε ότι μπορεί να κάνει την πιο σπουδαία δουλειά, δε

μπορώ να καταλάβω. Λίγο τραγανά είναι τα καρότα, ε;»
«Γιατί δε θα μπορεί να ψηφίσει τον εαυτό της;» ρώτησε ο Άλφι.

«Οι γυναίκες δεν μπορούν να ψηφίσουν, Άλφι», είπε η Μάρτζι και έκοψε άλλο ένα κομμάτι κρέας από το ψητό, το έβαλε στο πιάτο της και πρόσθεσε άλλη μία πατάτα. (Όλα αυτά τον καιρό που μπορούσαν να τρώνε κρέας και πατάτες. Πριν από τον πόλεμο.)

«Γιατί όχι;»

«Έτσι ήταν πάντα».

«Ναι, αλλά γιατί;»

«Γιατί έχει η γάτα ένα αυτί», είπε η Μάρτζι. «Φάε τώρα το φαγητό σου, Άλφι, και σταμάτα να κάνεις τόσες ερωτήσεις. Και τα καρότα είναι μια χαρά, Τζόρτζι Σάμερφιλντ, και να τα φας όλα. Δεν κάθομαι όλο το απόγευμα να μαγειρεύω για να μένουν φαγητά».

Ο Άλφι θεώρησε ότι καμία από τις απαντήσεις που έλαβε δεν του έδινε κάποια εξήγηση αλλά σκέφτηκε ότι ήταν κάτι καλό που η Καλένα είχε φιλοδοξίες. Αργότερα το ίδιο βράδυ ξάπλωσε στο κρεβάτι του και σκέφτηκε όλα όσα θα μπορούσε να κάνει όταν θα μεγάλωνε. Θα μπορούσε να γίνει οδηγός τρένου. Ή αστυνομικός. Θα μπορούσε να γίνει δάσκαλος ή πυροσβέστης. Θα μπορούσε να γίνει γαλατάς σαν τον μπαμπά του ή εισπράκτορας λεωφορείου σαν τον κύριο Γουέλτον. Θα μπορούσε να γίνει εξερευνητής, σαν τον Έρνεστ Σάκλετον, που τελευταία ήταν συνέχεια στις εφημερίδες. Όλες αυτές οι δουλειές τού φαινόταν καλές, αλλά μετά του ήρθε αναλαμπή και σχεδόν πετάχτηκε από το κρεβάτι από τον ενθουσιασμό.

Το επόμενο απόγευμα, που ήταν Παρασκευή, πήγε στο μαγαζί με τα γλυκά του κυρίου Γιάνασεκ και περίμενε μέχρι ο κύριος Κάντλμας από το νούμερο δεκατρία να μετρήσει τα ψιλά του για τον καπνό. Μετά έκατσε στο ψηλό σκαμπό δίπλα στο ταμείο και άρχισε να κοιτάζει τα βάζα με τα γλυκά.

«Γεια σου, Άλφι», είπε ο κύριος Γιάνασεκ.

«Γεια σας, κύριε Γιάνασεκ», είπε ο Άλφι.

«Τι θέλεις σήμερα, λοιπόν;» *Τι τέλεις σήμερα, λοιπόν;*
Ο Άλφι κούνησε το κεφάλι του.

«Τίποτα, ευχαριστώ», είπε. «Δεν έχω χαρτζιλίκι μέχρι τη Δευτέρα. Ήθελα μόνο να σας ρωτήσω κάτι».

Ο κύριος Γιάνασεκ του έγνεψε εντάξει και πήγε πιο κοντά του ανασηκώνοντας τους ώμους.

«Ρώτησέ με ό,τι θέλεις». *Ό,τι τέλεις.*

«Εσείς είστε σε μια άλφα ηλικία, έτσι δεν είναι, κύριε Γιάνασεκ;» είπε ο Άλφι. Είχε ακούσει αυτή τη φράση να τη λέει ο γερο-Μπιλ Χέμπερτον. Κάθε φορά που του ζητούσαν να βοηθήσει σε κάτι στη γειτονιά έλεγε ότι δεν μπορούσε, ότι αυτά ήταν για τους νέους και ότι αυτός ήταν σε μία άλφα ηλικία.

Ο κύριος Γιάνασεκ γέλασε.

«Πόσων χρονών νομίζεις ότι είμαι, Άλφι;»

Ο Άλφι το σκέφτηκε λίγο. Η εμπειρία τον είχε διδάξει –έπειτα από μια ιδιαίτερος δυσάρεστη συνομιλία με την κυρία Ταμορίν από το νούμερο είκοσι– ότι ήταν πάντα προτιμότερο να μαντέψεις ότι κάποιος είναι νεότερος από όσο νομίζεις ότι είναι. «Εξήντα;» είπε ελπίζοντας ότι έπεσε μέσα. (Η αλήθεια είναι πως νόμιζε ότι ο κύριος Γιάνασεκ ήταν εβδομήντα πέντε.)

Τη μέρα που ξέσπασε ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος, ο πατέρας του Άλφι ορκίστηκε ότι δε θα πήγαινε στο μέτωπο – αλλά την αμέσως επόμενη μέρα έσπασε τον όρκο του. Τέσσερα χρόνια μετά, ο Άλφι δεν ξέρει τίποτε άλλο για τον μπαμπά του εκτός του ότι είναι σε μια ειδική, μυστική αποστολή.

Μια μέρα, ενώ гуαλίζει παπούτσια στον σταθμό του Κινγκς Κρος στο Λονδίνο, ο Άλφι βλέπει το όνομα του πατέρα του σε μια δέσμη από χαρτιά που ανήκει σ' έναν στρατιωτικό γιατρό. Συνειδητοποιεί ότι είναι κλεισμένος σ' ένα νοσοκομείο όπου νοσηλεύονται ασθενείς με περίεργα συμπτώματα. Ο Άλφι είναι αποφασισμένος να σώσει τον πατέρα του από αυτό το παράξενο μέρος...

Μια συγκινητική ιστορία που θα κερδίσει τις καρδιές των νεαρών αναγνωστών.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Από 11 ετών

ISBN 978-618-01-0561-2

9 786180 105612

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14129

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η